

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 7. listopada 2015. [\[Multimedia\]](#)

Današnjem je svijetu potreban obiteljski duh

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Prije nekoliko dana je započela Biskupska sinoda na temu "Poziv i poslanje obitelji u Crkvi i suvremenom svijetu". Obitelj koja hodi putom Gospodinovim ima temeljnu važnost u svjedočenju Božje ljubavi i zaslužuje da joj Crkva posveti svu moguću pažnju. Sinoda je pozvana tumačiti, u sadašnjem času, tu pažnju i brigu Crkve. Pratimo cijeli tijek Sinode prije svega svojom molitvom i svojom pažnjom. U ovome razdoblju kateheze će biti posvećene razmišljanjima nadahnutim nekim aspektima odnosa – za koji možemo slobodno reći da je neraskidiv! – između Crkve i obitelji, s obzorom otvorenim prema dobru čitave društvene zajednice.

Pažljivo promatranje svakodnevnog života današnjih muškaraca i žena izravno pokazuje, posvuda prisutnu, potrebu za snažnom dozom obiteljskog duha. Naime, stil odnosa – građanskih, ekonomskih, pravnih, profesionalnih, društvenih – je vrlo racionalan, formalan, organiziran, ali i vrlo "dehidriran", suh, anoniman. Ponekad postaje nepodnošljiv. Premda želi biti uključiv u svojim oblicima, zapravo prepušta samoći i odbačenosti sve veći broj ljudi.

Eto zašto obitelj otvara čitavom društvu humaniju perspektivu: otvara oči djeci na život – i ne samo pogled, već i sva ostala čuvstva – predstavljajući viziju ljudskog odnosa izgrađenog na slobodnom savezu ljubavi. Obitelj uvodi u potrebu za uspostavom odnosa koji se temelje na vjernosti, iskrenosti, povjerenju, suradnji, poštovanju; potiče na planiranje svijeta ugodnog za život i vjerovati u odnose povjerenja, također u teškim okolnostima; uči održati zadanu riječ, poštovati pojedine osobe, uči zajedničkoj svijesti o osobnim granicama i granicama drugih osoba. A svi smo svjesni nezamjenjivosti obiteljske pažnje prema najmlađim, najranjivijim, najranjenijim članovima, pa čak i

onima koji su najviše zastranili u životu. One koje u društvu provode u djelo te stavove nadahnjuje obiteljski duh a ne natjecateljstvo i želja za samoostvarenjem.

Premda je to svima poznato, obitelji se ne pridaje potrebna važnost – kao ni priznanje ni potpora – u političkom i ekonomskom ustroju suvremenog društva. Dodao bih čak da se obitelji ne samo ne odaje odgovarajuće priznanje, već ona više nije mjesto izgrađivanja osoba! Katkad bi se moglo reći da, sa svim znanjem i tehnologijom koju posjeduje, suvremeno društvo nije još uvijek kadro pretočiti ta znanja u bolje oblike građanskog suživota. Ne samo da organizacija zajedničkog života sve više tone u birokraciju koja je potpuno tuđa temeljnih ljudskim odnosima, već, štoviše, društveno i političko moralno vladanje pokazuju često znakove nazadovanja – agresivnost, vulgarnost, prezir... –, koji su daleko ispod svake razine obiteljskog odgoja. U takvim okolnostima, suprotne krajnosti toga nagrđivanja odnosa – to jest tehnokratska tupost i amoralni familizam – se uzajamno povezuju i hrane. To je paradoks.

Crkva danas, upravo u ovom času, prepoznaje povijesni trenutak svoga poslanja u vezi obitelji i autentičnog obiteljskog duha: počinjući od pomnog preispitivanja života, koje se tiče nje same. Moglo bi se reći da je "obiteljski duh" ustavna povelja za Crkvu: tako kršćanstvo mora izgledati i takvo mora biti. Jasno je zapisano: "vi koji nekoć bijaste daleko – kaže sveti Pavao – [...] više niste tuđinci ni pridošlice, nego sugrađani ste svetih i ukućani Božji" (Ef 2, 13.19). Crkva jest i mora biti Božja obitelj.

Kada je pozvao Petra da ga slijedi, Isus mu je rekao da će ga učiniti "ribarom ljudi"; a zato je potrebna nova vrsta mreža. Možemo reći da su obitelji danas najvažnije mreže za poslanje Petra i Crkve. Ta mreža ne zarobljava ljude! Naprotiv, izbavlja ih iz zlih voda napuštenosti i ravnodušnosti, koje povlače mnoge ljude u more samoće i ravnodušnosti. Obitelji dobro znaju što je dostojanstvo u kojem se osjećamo kao djeca a ne robovi, ili tuđinci, ili samo jedan broj osobne iskaznice.

Od toga, od obitelji, Isus počinje svoj prolazak među ljudima da ih uvjeri kako ih Bog nije zaboravio. Iz toga Petar crpi snagu za svoju službu. Odatle Crkva, poslušna Učiteljevoj riječi, izlazi ribariti na otvoreno more, sigurna da, ako to učini, čeka je čudesan ulov. Neka zanos sinodskih otaca, oživljeni Duhom Svetim, osnaži poletnost Crkve koja napušta stare mreže i ponovno kreće u ribolov uzdajući se u riječ svoga Gospodina. Molimo intenzivno za to! Krist nam je, u ostalom, obećao i uvjerava nas: ako čak ni zli očevi ne uskraćuju kruha gladnoj djeci, budimo sigurni da će Bog dati Duha onima koji ga – ma koliko bili nesavršeni – mole zanosnom ustrajnošću (usp. Lk 11, 9-13)!